

Akikre büszkék vagyunk... - Dr. Seszták István (1992/A)

Jézus rátekintett, megszerette őt... (Mk 10,21)

Pappá szentelésem szentírási jelmondata bő húsz év távlatában is összefoglalja mindazt, amit érzek, ha életemre, hivatásomra, akár benne a ferences gimnáziumban (1988-1992) eltöltött négy évre gondolok. Jézus folyamatos tekintetével követ engem, s az ő tekintete nem más, mint annak a határtalan és végtelen szeretetnek a jele, amely semmi más közeledéssel és biztonságérzettel nem hasonlítható össze, ez az isteni gondviselő szeretet.

1974-ben születtem egy hagyományos görögkatolikus családban, ahol felmenőin között mindkét oldalról több generáción keresztül voltak papok. Olyan család voltunk és vagyunk, ahol a „világiak kontrollja mindig a testvér pap volt”, vagy még inkább a pap kontrollja a testvér. Kisvárdán születtem, ahol édesapám néhány éve szolgált (közben pedig a nyíregyházi teológián filozófiát oktatott), édesanyám ebben a városban védőnőként dolgozott (tavaly Pünkösöd napján, 32 év aktív özvegység után költözött át a Jóisten nyugalmába). Én négy idősebb testvér (Katalin, Mária, Miklós és Ilona) után érkeztem ebbe a szerető közösségbe.

Életem első szakaszában, a '70-es és '80-as évek nehézségeiből én talán kevesebbet tapasztaltam meg. Igazán csak később értettem meg, hogy miért is volt nehéz egy kisváros papi családjában a kommunizmus éveit boldogulni, mondhatnám „érvényesülni”. Boldog és kiegyensúlyozott gyermekéveim voltak a helyi általános iskolában, persze, a legfontosabb háttér a családom volt, akik ma már mondhatom biztos alapot tettek le számomra, s engedték, hogy megtapasztaljam a Jóisten tekintetét és szeretetét.

Édesapám ferences diák volt (1956H), négy testvére (László, János, Emil, Imre) szintén, sőt Miklós bátyám (1987B) is hamar eldöntötte, hogy a családi hagyományt ápolva Esztergomban fogja a középiskoláját végezni. A '80-as években én is gyakran elkísértem Édesapámat (és Édesanyámat) az érettségi találkozókra, így bennem is egy nagyon kedves és vonzó kép alakult ki a későbbi alma mater-t illetően. Így érkeztem el én is oda, hogy '88 szeptemberében elkezdhettem tanulmányaimat, ill. sokkal többet, az igen meghatározó éveket, mégpedig abban a rendszerben, ami „kettő a háromban”, azaz 96 fiatal két osztályban, de három tanulócsoporthoz. Osztályfőnököm és prefektusom az akkor még pályakezdő József atya volt, aki azóta a Jóisten irgalmas szeretetétől és gondoskodó, erőt adó tekintetéről tesz sokak számára felfoghatatlan tanúságot. Isten áldja!

Jómagam gyerekkorom óta papnak készültem. Első játékos élményeim is a „misézéshez”, a kis miseruhához kötődnek, amit még a kisvárdai hívek készítettek számomra (óvodás korban). Ebben a meghívásban az esztergomi évek igencsak megerősítettek, a ferences atyák odafigyelése (direkt nem említek neveket, nehogy kimaradjon valaki), barátságos jelenléte, de mindenekelőtt az a közösség, mely – később már tudom – a gondviselő Isten egyházának is képe lehet, az a „baráti társaság”, melyben mindvégig egymás elfogadása, megértése olyan alapokat tett le, mely évtizedekre (örökre) a barátságaink sziklaszilárd fundamentuma lettek. Harminc évvel később, gyakran tanítva az „Egyház felfoghatatlan misztériumáról”, érzem, hogy ez (is) Egyház, sőt bizonyos értelemben az Egyház, hiszen benne Krisztus jelenléte megkérdőjelezhetetlen volt.

Középiskolás éveimben három meghatározó eseményt kell megemlítenem, melyek a fentebb leírtakat jelentősen befolyásolták. Szűk 15 évesen meghalt Édesapám, amit az Isten szerető tekintetének is köszönhetően, valahogy megértéssel tudtam fogadni, érezve, hogy az élete így

(is) teljes volt. Néhány hónappal később, 1990 januárjában elveszítettünk egy osztálytársat, Rolit, aki tudjuk, azóta is velünk van és osztályközösségünket a mai napig erősíti. Emellett igencsak meghatározó élményeim voltak azok a Varsó-Czestochowa-i, a ferences atyák által szervezett gyalogos zarándoklatok, melyek 10 napos, 300 kilométeres tisztító ereje az én hivatásomat is, úgy érzem, igazán kikristályosították, bennük a teremtő Isten gondviselő tekintete kísért folyamatosan, s megérezhettem azt a Zarándok elbeszélésben olvasható „nagy igazságot”, csak az Isten tudja, mi történik velünk. (Azóta gyakran hangoztatom, de Ő biztosan tudja, hogy mi fog történni velünk!) A gyalogos zarándoklatok később is igen nagy szerepet játszottak, játszanak papi életemben, hiszen 2002 óta sikerült a mi közösségeinkben is megszilárdítani ezt a zarándoklat-formát a fiatalok körében. Minden augusztusi nagybúcsúra, Máriapócsra öt nap alatt, 120 kilométert zarándokolva érkeznek fiatalok, évente több százan (volt, amikor 700-an voltunk), a húsz év alatt legalább ötezer fiatal. Ha nincs 1989-ben Kapisztrán atya hívó szava, de volt... Az Isten ma is küld és ad közvetítő szót, személyt, hogy gondviselő tekintete eljusson az Őt keresőkhöz.

„Jó képességű gyerek voltam” – gyakran hangoztatták ismerőseim, így középiskolás koromban is igen jó eredményeim voltak, s ezzel együtt papi hivatásomban is mindvégig kitartottam. (Balázs atya kispapedzéseit sohasem fogom, fogjuk elfeledni.) Persze ma már biztosan érzem, hogy ez az Isten ajándéka. Kispapi éveimet Budapesten kezdtem. A rendszerváltás első éveiben, a fővárosban, igen jó kispapi közegben tölthettem két évet, ahol meghatározó papi barátságaim alapjaival gazdagodhatott életem, s ez csak erősödött, mikor püspökömtől római ösztöndíjat kaptam. Öt évet tanulhattam, élhettem, gazdagodhattam a római Pápai Görög Kollégium növendékeként, a Római Pápai Gergely Egyetemen tanulva, ahol dogmatikából szereztem szaklicenciát. Ezekben az években, a jó ferences alapokra építve, lelkileg-testileg-szellemileg megerősödhettem, normális teológus életem volt, számtalan lehetőséggel, melyekkel megpróbáltam egészségesen élni. Mi ez, ha nem az Isten tekintete és szeretete? Görögkatolikus kispapként szentelésünk előtt lehetőségünk volt megnősülni, így 2000-ben megházasodtam, s azóta is igazi boldogságban élünk feleségemmel, Mariannával, négy gyermek (Bence 2002, Miklós 2005, Dóra 2008, István 2015) őszinte, boldog és felelősségteljes nevelésében.

2001-ben induló papi életem állomáshelyei: Nyíregyháza, Tiszaeszlár, Nyíregyháza és Debrecen. Az állandóságot a hittudományi főiskola jelenti, ahol 2000 óta folyamatosan tanítok fundamentális teológiát (2004-ben doktoráltam a Pázmány Péter Hittudományi Egyetemen), jelenleg rektor-helyettesként is dolgozom, ill. a MAB Hittudományi Bizottságának elnökeként tagja vagyok a MAB plénumának, s megpróbálom az egyházi felsőoktatásban is a minőségbiztosítás kérdéseit hatékonyan képviselni. Görögkatolikus lelkipásztorként pedig egy kis falusi közösség lelkipásztori ellátásából indulva voltam főiskolai lelkész és kollégium-igazgató, pasztorális helynök, s meg- és átélve görögkatolikus egyházunk 2015. évi nagy változásait, mikor is Ferenc pápa metropoliai (érseki) rangra emelte a magyarországi görögkatolikus egyházat, családommal Debrecenbe kerültünk, ahol a Hajdúdorogi Főegyházmegye főhelynökeként és a Görögkatolikus Metropólia hivatalvezetőjeként szolgálok. Szolgálhatok, mert úgy érzem, hogy jó alapot adott nekem az Isten: igazi, szerető családot, ferences alapokat és lelki-szellemi-testi „tanulóéveket”, hogy észrevehessem és felfedezhessem mindig azt, hogy az Isten rám tekintett és megszeretett.

A Szentírásban a gazdag ifjú történetében halljuk a már sokszor idézett, életemben is rendkívüli hatással bíró részletet: „*Isten rátekintett, megszerette őt...*”. Annak a gazdag ifjúnak történetében, aki nem félt kérdezni Jézustól, „mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet?”

Ez az a kérdés, amit a hívó embernek gyakran fel kell tennie. Életemre tekintve, talán azt is mondhatta volna Krisztus: „*Válassz egy jó iskolát!*” Igen, számomra a ferences gimnázium nagyon meghatározó volt (és ma is az) azon az úton, mely nemcsak itt a földön segít eligazodni, hanem – hitem szerint – az örökélet útja, na, persze, már itt a földön is.